

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-09-10)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-09-10)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 92. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000074.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
København, 10. septbr. 1865.

... En forunderlig dejlig dag har jeg havt; ti du må vide, min ven, i dag har jeg fået mit længe nærrede ønske opfyldt: jeg har været gæst ved Vorherres bord. Det blev undet mig arme synder i dag at smage den uendelige kærligheds sødme, at modtage det Herrens legeme, som han ofrede for os, og det Herrens blod, som han i sin ubegribelige kærlighed lod flyde for os, for at vi nu helt kan få del i ham og være fuldstændigt med ham. Han er oprejst ved Guds højre hånd, og nu vil han oprejse os med. Ja således giver han da sit eget allerhelligste legeme og blod for os, at vi skal have »livet i os selv«, således som han har det, ja skal leve til evig tid. Og del i de helliges samfund og fællesskab får vi derved, vi stakkels fattige syndere. Det samfund, hvis hoved han er, den hellige, Vorherre selv ... Tænk hvilket mageløst selskab. — Ja Marie, det er forunderligt at være med ved det store gæstebud i Herrens menighed, hvor vi får mad og drikke til evigt liv; at være Herrens gæst og af hans mund få bekræftelsen på alle vore synders forladelse. Den ubeskrivelige glæde! Og du Marie, du min sjæls bedste veninde, mit hjertes fortrolige, du ved jo, hvorledes jeg gennem hele sommeren har længtes efter at få så megen indre og ydre ro hos mig, at jeg kunde møde ved nadverbordet; søndag gik efter søndag — jeg kunde ikke! Endnu forrige søndag og forrige onsdag havde jeg bestemt mig, men — nej. Du kan vide, hvor glad jeg er i dag. — Så skulde jeg dog komme dertil, inden jeg skulde forlade den vel-s. 93signede Vartov-menighed. Det var så dejligt at mødes dér ved Herrens bord med Nørregård og hans kone, Schrøder og Charlotte, Hoff og hans kone, Teilmann og hans kone, handskemager Larsen o. s. v. Der var i dag ikke mindre end 6 præster med, deriblandt også Kofod. Og så bagefter få det skønne »til lykke og velsignelse!« af alle de kære mennesker og ligesom bæres frem af alle dem, der nu sagde mig farvel. Ja, ti næste gang jeg møder i Vartov-menigheden skal jeg jo — efter mit håb — møde der som gæst. Hvor det bliver underligt! Det var så vemodigt i dag at skulle sige farvel til den menighed, hvor jeg har havt mine allerbedste timer, »når under sang med det vingede ord sjælen af by over stjærnerne for«. Takke må jeg Herren, der lod mig færdes i de 6 ungdomsår på et så velsignet sted. Nu skal jeg ud, bort herfra. Gud give mig lykke til at bringe med mig det gode, som jeg fik herinde!«

Også mit barndomshjem skal jeg nu sige farvel. Jeg kunde ikke blive færdig med at ordne mine sager, så jeg kommer vel først til at rejse på onsdag. Farvel skal jeg sige til disse to stuer med alle de mange minder, ... men først skal jeg lave dem om til et hjem for dig, lille søde veninde, dit vinterhjem. — Og farvel skal jeg sige til far og mor — det bliver svært — men ét ved jeg så sikkert: jeg må bort nu; der er ikke mer plads for mig i barndoms- og ungdomshjemmet, for jeg skal og må nu ud til min manddomsgerning! Og farvel skal jeg sige til mine ungdomsvenner, de prægtige, kære venner. Ja der bliver meget at sige farvel til — men det synger i mig:

»Derfor kun fremad i Jesu navn,
så går det og hjemad tillige,
da er hver glæde og hvert et savn
et trin på vor himmelstige ...«